

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 230)

Oct (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 50)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

(மந்திர ஸ்வரூப நிரூபணம்)

சக்ர:-

1. நமஸ்தே பத்மநிலயே நமஸ்தே பத்மஸம்பவே

விதிதம் வேதிதவ்யம் மே வேதாந்தேஷ்வபி துர்லபம்

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம் கேட்கத் தொடங்கினான் : தாமரையில் உதித்தவளும், தாமரையில் வீற்றுள்ளவளும் ஆகிய தாயே! உன்னை நான் மீண்டும் மீண்டும் வணங்குகிறேன். உபநிஷத்துக்களிலிருந்தும் பெற இயலாதவையும், அறியவேண்டியவையும் ஆகிய பல அரிய விஷயங்களை நான் உன் மூலமாக அறிந்து கொண்டேன்.

2. ப்ரூஹி மந்திரமயம் மார்க்கமிதாநீம் விஷ்ணுவல்லபே

யம் விஜ்ஞாயார்ச்சயேயம் தே திவ்யாம் மந்திரமயீம் தநம்

பொருள் - மஹாவிஷ்ணுவின் நாயகியே! மந்திர மார்க்கம் குறித்து நீ உரைத்தாய். அது குறித்து மேலும் விவரிக்க வேண்டுகிறேன். இதன் மூலம், திவ்யமான மந்திரமயமாக உன்னை நான் ஆராதிக்க இயலும்.

3. குதோ மந்திரஸமுத்பத்தி: க்வ ச மந்திர: ப்ரலீயதே

மந்திரஸ்ய கிம் பலம் பத்மே கேந மத்யே ப்ரபூர்யதே

பொருள் – மந்த்ரங்களின் உற்பத்தி இடம் எது? அவை எந்த இலக்கிற்கு இட்டுச் செல்கின்றன? தாமரையில் உள்ளவளே! மந்த்ரங்களின் பயன் என்ன? அவற்றை எவ்விதம் உபாஸிக்கவேண்டும்?

4. கியத்யச்ச விதா அஸ்ய பரிமாணம் கியத் கில

சேஷத்ரசேஷத்ரஜ்ஞபாவச்ச கீத்ருச: பரமோ அம்புஜே

பொருள் – தாமரையில் உள்ளவளே! மந்த்ரங்களின் பலவிதமான ரூபங்களும், பரிமாணங்களும் (அளவுகள்) யாவை? சேஷத்ரம் மற்றும் சேஷத்ரஜ்ஞன் (அறிபவன், அறியப்படுபவை) ஆகியவற்றின் தன்மைகள் என்ன (மந்த்ரங்களைப் பொறுத்தவரை)?

5. மந்த்ரச்ச கேந ஸங்க்ராஹ்யா உபதேஷ்டா ச கீத்ருச:

உபாஸந ப்ரகாரச்ச கதமஸ்யாப்ஜ ஸம்பவே

பொருள் – மந்த்ரங்களை சுருக்குவதற்கான அதிகாரம் கொண்டவர்கள் யார்? அவற்றை உபதேசிப்பவர்களுடைய தகுதி என்ன? தாமரையில் உதித்தவளே! மந்த்ரத்தை உபாஸிப்பது எப்படி?

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 230)

முதல் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம்

அதிகரணம் - 1 - த்யுப்வாத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-5, 6) த்யுலோகம், பூமி போன்றவற்றுக்கு இருப்பிடமாகக் கூறப்பட்டவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-1 த்யுப்வாத்யாயதநம் ஸ்வ சப்தாத்

பொருள் - தேவலோகம், பூமி போன்றவற்றுக்கு இருப்பிடமாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; அவனுக்கே உரிய பதங்கள் காணப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - அதர்வண வேதத்தில் முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-5) - யஸ்மிந் த்யெள: ப்ருதிவீ சாந்தரிஷ்டமோதம் மந: ஸஹ ப்ராணைச்ச ஸர்வை தமேவைகம் ஜாநதாத்மாநம் அந்யா வாசோ விமுஞ்சத அம்ருதஸ்யைஷ சேது: - யாரிடம் தேவலோகம், பூமி, அந்தரிஷ்டம், மனம், அனைத்து இந்த்ரியங்கள் ஆகியவை சேர்ந்துள்ளனவோ அந்த ஆத்மா ஒருவனையே அறிவீர்களாக; மற்ற சொற்களைக் கைவிடுவீர்களாக; அவனே மோஷுத்திற்கு வழி ஆவான் - என்று உள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு தேவலோகம், பூமி ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளவன் ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா? எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவாத்மாவே ஆவான். எப்படி? அந்த வரியைத் தொடர்ந்துள்ள வரியில், முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) - அரா இவ ரதநாபௌ ஸம்ஹதா யத்ர நாட்ய: ஸ ஏஷோந்தச்சரதே பஹுதா ஜாயமாந: - ஆரங்கள் தேரின் நாபியில் சேர்ந்துள்ளது போன்று எந்த ஜீவனிடம் அனைத்து நாடிகளும் சேர்ந்துள்ளனவோ, அந்த ஜீவாத்மா பலவிதமாகப் பிறந்து சரீரத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்று கூறப்பட்டது. அதாவது முந்தைய வரியில் கூறப்பட்டதான தேவலோகம், பூமி முதலியவற்றின் ஆதாரமாக உள்ள இடமானது இங்கு "யத்ர = எந்த ஒன்றில்" என்று சுட்டிக் காட்டப்பட்டு, அதுவே நாடிகளின் ஆதாரமாகவும் உள்ளதாக, ஸ ஏஷோந்தச்சரதே பஹுதா ஜாயமாந: - பலவிதமாகப் பிறக்கும் இவன் சரீரத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறான் - எனப்பட்டது. நாடிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருத்தல், தேவர்கள் உள்ளிட்ட பலவிதமான பிறவிகளில் பிறத்தல் போன்ற பலவும் ஜீவாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். மேலும் முண்டக உபநிஷத் (2-2-5) - ஓதம் மந: ஸஹ ப்ராணைச்ச ஸர்வை - மனமானது அனைத்து ப்ராணைகளுடன் சேர்த்து கோர்க்கப்பட்டு - என்று கூறுவதிலும், பஞ்ச ப்ராணை மற்றும் மனம் ஆகியவை ஜீவாத்மாவுடன் தொடர்பு கொண்டவையே ஆகும். ஆகவே த்யுலோகம், பூமி போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுபவன் ஜீவாத்மாவே ஆவான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 230)

ப்ரபத்யே என்பதன் தன்மை விசுவயிநுடைய பொருள்

மூலம் - மோக்ஷப்ரதமான ஸித்தோபாயத்துக்கு முமுக்ஷுவின் பக்கலிலே உள்ளதொரு சாஸ்த்ரீயமான ஸாத்ய வ்யாஜம் வசீகரணமென்னுமிடம் தன்னைக் கர்த்தாவாகக் காட்டுகிற உத்தமனாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - சேதநனை ப்ரபத்தியில் கர்த்தாவாகக் காண்பிக்கின்றதான “ப்ரபத்யே” என்பதில் உள்ள முதலாம் நபர் ஒருமை (நான்) என்பது, மோக்ஷத்தை பலனாக அளிக்கவல்ல ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனை வசப்படுத்தும் உபாயமாக உள்ளது; இது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான பல வழிகளில் ஒன்று (பக்தி, ப்ரபத்தி போன்றவை) என்றாகிறது.

மூலம் - இதில் ஒளசித்யத்தாலே “புகலொன்றில்லா அடியேன்”, “அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி”, “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ” இத்யாதிகளிற்படியே அதிகாரி விசேஷமும், கார்ப்பண்யமாகிற பரிகரமும் ஸூசிதம். இது கத்யத்தில் “அநந்யசரண:” என்கிற பதத்திலும், சிறு கத்யத்தில் “ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய” என்கிற சூர்ணிகையிலும், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் “தத் ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:” என்கிற சூர்ணிகையிலும் ப்ரபஞ்சிதமாயிற்று. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரும்,

ஸ்வாபீஷ்டே பரஸம்பந்தே ஸ்வாசக்த்யா ஹீநஸாதந:
தத் ப்ராப்த்யுபாயம் க்ருத்வா விச்வாஸ பூர்வகம்

என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி அகிஞ்சநாதிகாரமாய், பர ஸமர்ப்பண ரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகையாலே, துஷ்கர கர்மாந்தர நைரபேசுப்யம் அர்த்த ஸித்தம். இப்படி சரண சப்தாந்விதமான “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்திலே, “ரஷுஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா | ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே” என்று நிர்ந்திஷ்டமான நாலும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – த்வயத்தின் முதற்பகுதியில், இதற்கான அதிகாரி இன்னவர் என்பதும், ப்ரபத்தியின் ஒரு அங்கமான “எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாமல் இருத்தல் (கார்ப்பண்யம்)” என்பதும் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று, வெளிப்படுகிறது:

- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன்
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி - நான் அபராதங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி அற்றவனாகவும், உன்னை அல்லாமல் அடையவேண்டிய வஸ்து வேறு இல்லாமலும் உள்ளேன்
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ - நான் கர்மயோகம், ஜ்ஞாந யோகம், பதியோகம் போன்ற தர்மங்களை இயற்றியவன் அல்லன்

இது சரணாகதி கத்யத்தில் - அநந்யசரண: - வேறு சரண அற்ற - என்பதன் மூலமும்; சிறு கத்யமான ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் - ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய - என்னுடைய ஆத்மாவானது உன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டது - என்னும் சூர்ணை மூலமும்; ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - தத் ப்ராப்த்யே ச தத்பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந: -

ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு அவனுடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளில் ப்ரபத்தி செய்வது அல்லாமல் மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும், ஆயிரம் கோடி கல்பங்கள் கழிந்தாலும் எனக்கு இல்லை என்று எண்ணும் நான் - என்னும் சூர்ணை மூலமும் வெளிப்பட்டது. இதனை ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், ஸ்வாபீஷ்டே பரஸம்பந்தே ஸ்வாசக்த்யா ஹீநஸாதந: தத் ப்ராப்த்யுபாயம் க்ருத்வா விச்வாஸ பூர்வகம் - தான் விரும்புவதான மோக்ஷம் என்னும் பகவத் அனுபவத்திற்குத் தேவையான மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளச் சக்தி அற்றவனாக, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பகவானுடைய திருவடிகளை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டு - என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபத்தி என்பது, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி ஏதும் தன்னிடம் இல்லை என்றும், தன்னைக் காப்பாற்றும் பாரத்தை அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்றும் உள்ள உபாயத்தைக் கூறுவதால், இதனைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரி ஒருவன் தன்னால் இயற்றுவதற்குக் கடினமான எதனையும் கைக்கொள்ளவேண்டாம் என்பது தெளிவாகிறது. ஆக, “சரணம்” என்பதுடன் சேர்ந்ததான “ப்ரபத்யே” என்னும் சொல்லில், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-28) - ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா | ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே - அவனுக்கு ஏற்ற முறையில் உள்ளேன் என்னும் எண்ணம், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விடுதல், அவன் ரக்ஷிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை, அவன் நம்மைக் காக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சமர்ப்பணம் செய்தல், கார்ப்பண்யம் - என்பதான அங்கங்கள் கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 50)

121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தி யுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்ய நிறைகுட விளக்கமேந்தி இளமங்கைய ரெதிர் கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதா க்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணியா யணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையை ப்ராபித்துப் பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவதேக பரதந்த்ரமுமாய் பகவதேக போகமுமாயிருக்கு மாத்ம வஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாதர்ம்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன் றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலோரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் – ஆனால் நம்மாழ்வார் தன்னுடைய நிலையிலிருந்து தான் பேசுவதாக உள்ளதே இயல்பு அன்றோ? பிராட்டிமார் நிலையை அடைந்து உரைக்கும்போது, பெண் போன்று பேசுதல் என்பது வந்தேறிய இயல்பு என்று ஆகிவிடும் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாகவும், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இந்த ஆத்மாவிற்குப் பெண்ணுடன் ஒப்பான தன்மையானது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவே உள்ளது; ஆகவே அதன் மூலம் வருவதான பெண்பேச்சு என்பது இவருக்கு வந்து சேர்ந்த இயல்பு அல்ல என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் உருவகம் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, (வித்யை தாயாகப் பெற்று) “ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி” என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாதம் ஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக் கொண்டு இவ்வாதம் வஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தால் திருமகள் போலே வளர்த்த) “தேனும் பாலுமமுதுமாய் திருமால் திருநாமம்” என்கிற போக்ய பதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே, “திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக் கொண்டு போந்த (தஞ்சமாகிய தந்தை) தேஹோத்பாதகனாய் “ஸ பித்ரா ச” இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே, “பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா” என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, “பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே” என்னும்படி ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப் போலுமன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவநைக பரனாய்க் கொண்டு மோக்ஷைக ஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத் ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) “மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலோட்டென்”, “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுபடில்” என்கிற அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கம் வாராதபடி, (விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) “பதிம் விச்வஸ்ய”, “கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்” என்று பதி சப்தத்தாலும் பர்த்ரு சப்தத்தாலும் ஸர்வலோக நாயகராகச் சொல்லப்படுகிற “பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள்ளும் மணவாளரை,

(நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டசுஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ர பந்தத்தோடே, “பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா” என்கிறபடியே வரிக்கும்படி பண்ண, (பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின்) “பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்ட பின்” என்கிறபடியே பரம்புருஷரான மணவாளர் பரிக்க்ரஹித்த வந்த்ரம்,

விளக்கம் - (வித்யை தாயாகப் பெற்று) - ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் (16-17) – ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி - ஆசார்யன் அவனைக் கல்வி மூலம் பிறக்கும்படிச் செய்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தின் மூலம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானத்தை உணர்த்தும்போது, இந்த ஆத்மா “இருக்கின்ற ஒரு வஸ்து” என்ற தன்மையை அடைவதால், கல்வி என்பதையே தாயாகக் கொண்டு இந்த ஆத்மாவைப் பிறக்கும்படிச் செய்து. (பாலும் அமுதுமான திருநாமத்தாலே) - பெரியதிருமொழி (6-10-6) - தேனும் பாலுமமுதுமாய் திருமால் திருநாமம் - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையான பொருளாக உள்ள திருமந்திரத்தினால், (திருமகள் போல வளர்த்த) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-8-4) - திருமகள் போல வளர்த்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற யாருக்கும் உரியவன் என்று இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் தன்மைகள் கொண்டு, மஹாலக்ஷ்மிக்குச் சமமாக வளர்த்து வந்த, (தஞ்சமாகிய தந்தை) - சரீரம் உண்டாவதற்குக் காரணமானவனாய், இராமாயணம் ஸுந்த்ரகாண்டம் (38-32) – ஸ பித்ரா ச - தந்தையாலும் கைவிடப்பட்ட காகாஸூரன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபத்து ஏற்படும் காலங்களில் கைவிடுகின்ற காகாஸூரன் தந்தை போன்று அல்லாமல், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் – பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - அனைத்து காலங்களிலும் அழிவற்ற தந்தை யாரோ – என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடனான ஸம்பந்தம் குறைவற்றிருக்க, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-88) – “பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே – பிறவிக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் உரியவன் என்று ஒருவன் உன்னாலேயே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள தந்தையைப் போன்று அல்லாமல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை வெளிக்கொண்டு வருபவனாய், எந்த நிலையிலும்

கைவிடாமல் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே விரும்புவனாய், நம்மைக் கரை ஏற்றுவதிலேயே நோக்கம் கொண்டவனாய் இருப்பதால் மோசஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளதால் ஆபத்து ஏற்படும்போது காப்பாற்றும் ஆசார்யனாகிற தந்தை. (மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-4-5) - மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலோட்டென் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (1-5) - மானிடவர்க்கென்று பேச்சுபடில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டது என்னும் பேச்சு வராதவிதத்தில், (விச்வபதி லோகபர்த்தா என்னும்) - புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் பதி - என்று "பதி" சப்தம் மூலமாகவும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-55) - கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் - உலகிற்குக் கணவனாக உள்ள யாரை கௌஸலை பெற்றாளோ - என்று "பர்த்ரு" சப்தம் மூலமாகவும் அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாயகன் என்று கூறப்படும், (மணவாளரை) - நாச்சியார் திருமொழி (10-6) - பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள்ளும் மணவாளரை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அழகியமணவாளனை, (நால் இரண்டு இழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே) - முமுக்ஷுப்படியில் - எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் - என்பதற்கு ஏற்ப எட்டு எழுத்துக்கள் மற்றும் மூன்றும் சொற்கள் கொண்டதாக, ஸர்வேச்வரனுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை விளக்கவல்ல திருமந்தரம் என்ற தாலிக்கொடியுடன், (வரிப்பிக்க) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-26) - பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா - உம்முடைய திருக்கரத்தால் இவளுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிக் கொள்வாயாக - என்பது போன்று கையைப் பிடிக்கும்படிச் செய்ய, (பரம் புருடன் கைக்கொண்டபின்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்ட பின் - என்று கூறப்படுகின்ற பரம்புருஷனாகிய அழகியமணவாளன் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (சதுர்த்தியுள் புக்கு) விவாஹாநந்தரம் சேஷ ஹோம பர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹ சேஷத்வாநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், ததநுகுணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப்

பெறாமையாலும், அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையோடே செல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு (இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்ச யோக்யதை யில்லாதபடி இடையீடான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள் போலே, சேஷத்வ ஜ்ஞாநமும் சேஷ வ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையு முண்டாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி “நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பலிட்டு” என்கிறபடியே அநுபவ விரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவே கிடக்கிற நாலு நாளையும், “நாள் கடலைக் கழிமின்” என்கிறபடியே கழித்து.

விளக்கம் - (சதுர்த்தியுள் புக்கு) - திருமணம் முடிந்த பின்னர், சேஷ ஹோமம் முடியும்வரை உள்ள நான்கு நாட்களிலும் அகன்றும் செல்லாமல் அணுகவும் செய்யாமல், அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் நிலைக்கு ஏற்றபடி, அவனுடன் இணைவதற்குத் தகுதி உள்ளது என்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளது போன்று, [இவ்விதமாக உள்ளது எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்] ப்ரணவத்தில் கூறுவதாகிய அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்றுள்ள தன்மையில் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி அங்கீகரிப்பதாலும், அதற்குத் தகுதியாக அவனை அண்டி நின்று அவனுடன் சேர்வதற்கு இயலாமல் உள்ளதாலும், இதன் மூலம் அணுகுதல் மற்றும் அகலுதல் ஆகியவை அற்று, “கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்” என்ற ப்ரார்த்தனையுடன் கூடியதான “நாராயணாய” என்ற சொல்லில் காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருளில் ஈடுபட்டு, (இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) - தம்பதிகள் இரண்டு பேரும் ஒரே படுக்கையில் உள்ளபோதிலும் ஒருவரை ஒருவர் தொடுவதற்கு உரிய தகுதி ஏற்படாதவிதத்தில் தடுக்கின்ற சந்த்ரன் போன்றவர்கள் நடுவில் கிடக்கும் நாட்கள் போன்று, [இவ்விதம் உள்ளது எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்], அடிமைத்தனம் குறித்த ஞானம் மற்றும் கைங்கர்யம் வளரவேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனை ஆகிய இரண்டும் ஏற்படுவதால், ஸர்வேச்வரனுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் சேர்ந்து இருக்கவல்ல நிலை உள்ளபோதிலும், சேர்ந்து இருக்கமுடியாதபடி, திருவாய்மொழி (5-1-5) - நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பலிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த அனுபவத்திற்கு விரோதியாக அதனைத் தடுக்கவல்ல சரீரம் நடுவில் உள்ள நான்கு

நாள்களையும், திருவாய்மொழி (1-7) – நாள் கடலைக் கழிமின் – என்பதற்கு ஏற்பக் கழித்து.

வ்யாக்யானம் - (ஜந்மபூமியை விட்டகன்று) “முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் ஏசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை” என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜந்மபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப் போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்து பாராமல் விட்டு நீங்கி. அன்றிக்கே “அன்று நாள் பிறந்திலேன்” என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்தரத்தினா லுண்டாக்கின ஜந்மம் பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே “முற்றிலும் பைங்கிளியும்” இத்யாதிப்படியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப் போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தை விட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

விளக்கம் - (ஜந்மபூமியை விட்டு அகன்று) – பெரியதிருமொழி (3-7-8) - முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் ஏசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை – என்பதற்கு ஏற்ப யாராக இருந்தாலும் விடுவதற்கு மிகவும் அரிதான, பிறப்பு ஏற்படும் இடமான இந்த ஸம்ஸார உலகத்தினை, முன்பு நமக்கு விருப்பமான பொருள்களுடன் சேர்ந்து கைவிட்டு அகன்று. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - அன்று நாள் பிறந்திலேன் - என்பதற்கு ஏற்பக் கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்தரத்தை உபதேசம் செய்ததன் காரணமாக, புதியதாக ஒரு பிறவி அடைந்தது இங்கே என்பதால், பிறவியைப் பெற்ற பூமியான இந்த உலகத்தை, ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தல் என்ற ஈடுபாடு காரணமாக, திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - முற்றிலும் பைங்கிளியும் - என்ற பாசுரத்தில் உரைத்தபடி, முன்பு விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி இருந்த பொருள்களுடன் கூடச் சேர்ந்து அகற்றி, புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வது போன்று எனக் கூறுவது பொருத்தமாகும்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) “சூழ்விசும்பு” என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே

வழியிலுள்ளாரடைய ஸ்த்கரிக்க, “அங்கவனொடு முடன் சென்று” என்கிறபடியே, “நயாமி” என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னே போய். (குடைந்து நீராடி) “குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடி” என்கிறபடியே, பர்த்ரு க்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே, அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

விளக்கம் - (சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) - திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசும்பு - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் உள்ள பலரும் உபசாரம் செய்து வரவேற்க, (உடன் சென்று) - நாச்சியார் திருமொழி (6-10) - அங்கவனொடு முடன் சென்று - என்பதற்கு ஏற்ப, வராக சரமச்லோகத்தில் - நயாமி - அழைத்துச் செல்கிறேன் - என்று கூறுவதான நாயகன் முன்னே செல்ல, (குடைந்து நீராடி) - திருப்பாவை (13) - குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடி - என்பதற்கு ஏற்ப கணவன் வீட்டிற்குச் செல்லும் புதிய மணப்பெண், அந்த ஊரின் எல்லைக்குச் சென்றவுடன், அவர்கள் நீராட்டிவிட நீராடுவது போன்று, அமிர்தம் பெருகின்ற விரஜாநதியில் தன்னிடம் உள்ள அனைத்து அழுக்குகளும் நீங்கும்படி நீராடி.

வ்யாக்யானம் - (வியந்துழாயஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே, “வியந்துழாய் கற்பென்று சூடும்”, “ஆராயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து”, “மெய்திமிரு நானப்பொடி”, “உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை”, “பல்கலனும் யாமணிவோம்” என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்தர் திவ்யாபரணங்களை, “தம் பஞ்சச தாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: சதமஞ்ஜந ஹஸ்தா: சதம் சூர்ண ஹஸ்தா: சதம் வாலோ ஹஸ்தா: சதம் பூஷண ஹஸ்தா:” என்கிறபடியே ஏந்திக் கொண்டு, “மானேய் நோக்கி”யரான திவ்யாப்ஸரஸஸூக்கள் எதிரே வந்து, “தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணா லங்குர்வந்தி” என்கிறபடியே போக்த்ருபூத ஈச்வர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

விளக்கம் - (வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு) - இவ்விதம் நீராடி கரை ஏறிய புது மணப்பெண்ணை அவளுடைய கணவனின் உறவுப்பெண்கள் வந்து அலங்கரிப்பது போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (69) - “வியந்துழாய் கற்பென்று சூடும் - என்றும், சிறியதிருமடல் (10) - ஆராரயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நிறணிந்து - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-4-9) - மெய்திமிரு நானப்பொடி - என்றும், திருப்பல்லாண்டு (9) - உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை - என்றும், திருப்பாவை (27) - பல்கலனும் யாமணிவோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அலங்காரம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவைகளும், தெய்வீகமாக உள்ளவைகளும் ஆகிய மாலை, அஞ்சனம், வாசனைப்பொடி, புடவை, ஆபரணங்கள் போன்ற பலவற்றை. (நோக்கியர் அலங்கரித்து) - கௌஷீதகீ உபநிஷத் - தம் பஞ்சச தாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: சதமஞ்ஜந ஹஸ்தா: சதம் சூர்ணை ஹஸ்தா: சதம் வாலோ ஹஸ்தா: சதம் பூஷண ஹஸ்தா: - நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் மாலை ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் அஞ்சனம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஸ்ரீசூர்ணம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் வஸ்த்ரம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஆபரணங்கள் ஏந்தியபடியும் அந்த முக்தனை நூறு தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொள்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (5-8-11) - மானேய் நோக்கி - என்பதான தேவலோகப்பெண்கள் வந்து நின்று, கௌஷீதகீ உபநிஷத் - தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணா லங்குர்வந்தி - அவனை ப்ரஹ்ம அலங்காரம் செய்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்கு இனிமையாக உள்ள விதத்தில் அலங்காரம் செய்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 195)

3-3-10 வைத்த நாள் வரை யெல்லை குறுகிச் சென்

றெய்த்தி னைப்பதன் முன்ன மடைமினோ

பைத்த பாம்பணையான் றிருவேங்கடம்

மொய்த்த சோலைமொய் பூந்தடந் தாழ்வரே

பொருள் - விரிந்த பணங்கள் கொண்டவனாகிய ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய திருவேங்கடமுடையான் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கட திருமலையில் உள்ளதான அடர்ந்த சோலைகளையும் அழகான மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்களையும் கொண்ட தாழ்வரையை நீங்கள் அடைவீர்களாக; அதாவது, உங்களுடைய இறுதிநாள் என்பதற்கு முன்பாக உங்களை வந்தடையும் எல்லை காலமான வயோதிகம் முதலானவை, உங்களை அண்டி வந்து, உங்களுக்குப் பலம் குறையத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக அங்கு செல்வீர்களாக.

அவதாரிகை - ஆக, திருமலையாழ்வார் எல்லார்க்கும் ஒக்க உத்தேச்யமான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-3-7) - வானவர் வானவர்கோனோடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம் - என்பதால் நித்யஸூரிகளுக்கும், திருவாய்மொழி (3-3-8) - பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம் - என்பதால் ஸர்வேச்வரனுக்கும் என்று அனைவரும்

சென்றடைய ஏதுவாகத் திருமலை உள்ளதால், நீங்கள் அனைவரும் அங்கு சென்று திருமலையாழ்வாரை அண்டி நிற்பீர்களாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகி) ஸர்வேச்வரன் இச்சேதநனுக்கு சரீர ஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது – நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப் போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றாயிற்று; “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதீதும்” என்னக் கடவதிறே. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” – “ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளா நின்றார், நானும் கூட ஸேவித்துப் போவேன்” என்ன; அவர் காட்டிலே எழுந்தருளா நிற்கப் படைவீட்டிலே யிருக்கைக்கோ நாம் உம்மைப் பெற்றது? நீர் இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற ப்ரயோஜனம் பெற்றேனாகிறேன். அவர்க்கு யாதொரு துணை வேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது”. “ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே” – “நீர் ஸுஹ்ருஜ் ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமாளை நோக்கித் தாரீர்”. அன்றிகே “ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே” என்றாய், “பெருமாள் பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீரிருப்பது. இப்போது ‘போம்’ என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? “ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷி:” “இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு – ப்ரமாதத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளும்”. “என்தான்? ப்ரமாதமென்?” என்னில், “புத்ர ப்ராதரி கச்சதி” – “உங்கள் தமையனார் நடப்பர் கிடீர், அவர் நடையிலே நடைகொள்வர், அவர் நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற் சோர்வுபட விடாதே கொள்ளும்”. அப்படியே, இச்சேதநனையும் இங்கு வைத்தது திருமலைக்குப் போகைக்காகவாயிற்று.

விளக்கம் - (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகி) – “வைத்த” என்றால் “ஸங்கல்பித்து வைத்த” அல்லது “ஸ்ருஷ்டித்து வைத்த” என்று பொருள். அதாவது ஸர்வேச்வரன் இந்தச் சேதநனுக்குச் சரீர ஸம்பந்தத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொடுத்தது எதற்காக என்றால், நரகத்திற்குக் கொண்டு செல்லவல்லதான தாழ்ந்த விஷயங்களின் பின்னே செல்வதற்காக அல்ல; உயர்ந்த திருமலைக்குச் செல்லவே ஆகும் என்று கருத்து. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதீதும் - இந்த

விசித்ரமான சரீரம் முன்பு உண்டாக்கப்பட்டது எதற்காக என்றால், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை வணங்கவே ஆகும் - என்றது காண்க. இங்கு சரீரம் பெற்றதன் பயன், ஸர்வேச்வரனுக்காகவே இருத்தலாகும் என்பதை இராமாயணத்தின் மூலம் உணர்த்துகிறார். இராமனுடன் கானகம் செல்வதற்காகப் புறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது தாயான சுமித்திரையின் திருவடிகளில் பணிந்தான். அவன் சுமித்திரையிடம், “தசரதன் கூறியபடி செய்யவேண்டும் என்பதால் இராமன் கானகம் புறப்படத் தயாராகிறான். நானும் இராமனுடன் செல்கிறேன்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட சுமித்திரை, “இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - அவன் கானகத்திற்குச் சென்ற பின்னர் நீ இந்த அரண்மையில் இருப்பதற்காகவோ நான் உன்னைப் பெற்றேன்? நீயும் இராமனுடன் சென்றால் மட்டுமே உன்னைப் பெற்ற பயனை நான் அடைந்தவள் ஆவேன். அவனுக்கு எப்போதெல்லாம் உதவி அவசியமாகிறதோ, அப்போது துணை நிற்க அல்லவோ நான் உன்னைப் பெற்றேன்? அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே - நீ உனது நண்பர்களிடம் பேரன்பு கொண்டவன் ஆவாய். ஆகவே அனைவருக்கும் மிகவும் ப்ரியமான இராமனை நீ நன்றாக நோக்கிக் கொள்வாயாக”, என்றாள். அல்லது சுமித்திரை உரைப்பதை வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (40-5) - ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே - என்று பிரித்துப் படிக்கலாம்; இவ்விதம் கொண்டால், “இராமனுடன் நீ பிறந்தது முதலாகவே அவனிடம் நீ அன்புடன் உள்ளாய். இவ்விதம் நீ உள்ளபோது அவனுடன் நீ செல்வாயாக நான் உனக்குக் கூறவேண்டுமோ? ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: - இப்படி உள்ள உனக்கு நான் ஒரு கட்டளை இடுகிறேன்; அஜாக்ரதையாக இருந்துவிடாதே”, என்றாள்; இங்கு அஜாக்ரதை என்பது எப்படி நிகழும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். சுமத்திரை லக்ஷ்மணனிடம், “அயோத்யா காண்டம் (40-5) - புத்ர ப்ரோதரி கச்சதி - உனது தமையன் கானகத்தில் அங்கும் இங்கும் நடந்தபடி இருப்பான். அவனுடைய நடை அழகு மூலமாக, பெரியதிருவந்தாதி (34) - காலாமும் நெஞ்சழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை மயக்குவான். அந்த நடையின் அழகைக் கண்டு அதில் மயங்கிப் போய் உனது கால்கள் மெய் மறந்து நின்று விடாதபடி பார்த்துக்கொள்”, என்றாள். இது போன்று சேதனை இங்கு படைத்தது என்பது திருமலைக்குச் செல்வதற்காகவே ஆகும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகிச் சென்று) ஈச்வரன் நியமித்து வைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டி. (எய்த்திளைப்பதன் முன்னமடைமினோ) “திருமலைக்குப் போக வேணும்” என்னும் ச்ரத்தையும் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே “பாவியேன் கரண பாடவ தசையுண்டாகப் பெற்றிலேன்” என்னும் தசை வருவதற்கு முன்னே போகுங்கோள். (பைத்த இத்யாதி) தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விரித்த பணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன், அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். அன்றியே, திருமலையாழ்வார் தம்மைத் திருவனந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக் கடவதிறே. (மொய்த்த இத்யாதி) செறிந்த சோலையையும், பரப்பு மாறப் பூத்த தடாகங்களையுமுடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினோ. எய்த்திளைக்கையாவது - ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று சரீரத்தின் இளைப்பு.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகிச் சென்று) - ஸர்வேச்வரன் நம்முடைய ஆயுள் இந்த நாளில் முடியும் என்று நியமித்த வைத்த இறுதி நாளின் அருகே செல்லச் செல்ல. (எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ) - “திருமலைக்குச் செல்லவேண்டும்” என்ற ஆசை மனதில் தொடர்ந்து உள்ளபோதிலும், “பாவியாகிய நான் செல்ல இயலாமல் எனது சரீரத்தில் சக்தி குறைந்தபடி உள்ளதே” என்று நொந்து கொள்ளும்படியான நிலை ஏற்படுவதற்கு முன்பாகச் செல்வீர்களாக. நான்முகன் திருவந்தாதி (44) - போங்குமரன் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே போங்கும் அமரர் உள்ளீர் புரிந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - என்றும் கூறுவது காண்க. (பைத்த இத்யாதி) - இங்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். திருவேங்கடமுடையானாகிய தனது தொடுதல் காரணமாகப் பரந்து விரிந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட திருவேங்கடமுடையான், அந்தப் படுக்கையான ஆதிசேஷனைக் காட்டிலும் விரும்பி வசிக்கும் இடம்; இது முதல் பொருள். அல்லது, ஆதிசேஷனே திருமலையாழ்வாராக நிற்கும்படியாக உள்ள இடம்; இது இரண்டாவது பொருள். (மொய்த்த இத்யாதி) - செறிந்த அழகான சோலைகளும்,

நீர்ப்பரப்பு தெரியாதபடி மலர்களால் நிறைந்த தடாகங்களும் நிறைந்த தாழ்வரையை, மனமும் சரீரமும் இளைப்பதற்கு முன்பாகச் சென்று அடையுங்கள்.

3-3-11 தாள் பரப்பி மண்டாவிய வீசனை

நீள்பொழிற் குருகூர்ச் சடகோபன் சொற்

கேழிலாயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்

வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே

பொருள் - அளப்பதற்காகத் தனது திருவடிகலைப் பரப்பி இந்தப் பூமியை அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, உயர்ந்த சோலைகள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரியின் நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஒப்பற்ற ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை இவற்றின் பொருளுடன் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள், நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்று, இந்த உலகம் முழுவதும் கொண்டாடும்படியாக வாழ்வார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லவர்கள், நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யும்படியான நிலையை அடைவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை) கடிந ஸ்தலத்திலே பூவைப் பரப்பினாற்போலே, ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு காடும் மலையுமான பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று, திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவிபாடிற்று? என்னில்; “கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா” என்றும், “மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்” என்றும், “உலகமளந்த பொன்னடியே

அடைந்துய்ந்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யா நிற்பர்கள்; எல்லாரையும் க்ரமத்திலே திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறபடியாலும் திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை) - “தாவிய” என்ற பதம், “எந்தவிதமான பெருமுயற்சியும் இன்றி மிகவும் சுலபமாக” என்பதை உணர்த்துவதாகும். மிகவும் கரடுமுரடான இடத்தில் மலர்களைப் பரப்பியது போன்று, மிகுந்த மென்மையான திருவடிகள் மூலம் காடும் மலையும் நிறைந்துள்ள இந்தப் பூமியை, மிகவும் எளிதாக அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்தோ பாசரம் இயற்றினார்; அல்லவே, திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்து அல்லவோ உரைத்தார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பெரியதிருமொழி (1-10-4) - கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-6) - மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-8-9) - உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்து - என்றும் ஆழ்வார்கள் திருவேங்கடமுடையானைக் கூறுவது எப்படி? அனைவரையும் தனது திருவடிகளின் கீழே வைப்பதாக உள்ள நிலையாலும், நான்காம் திருவந்தாதி (47) - கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் முகம் காண்பித்து நிற்கும் நிலையாலும், திருவேங்கடமுடையானை வாமனனாக உரைத்தது பொருத்தமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீள் பொழில் இத்யாதி) திருவுளகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல் செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (கேழிலாயிரம்) கேழென்று - ஒப்பாய். ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள். இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது - ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தை மநோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. (வாழ்வர் வாழ்வெய்தி) கைங்கர்யத்தை மநோரதித்து விடுகையன்றிக்கே, இவருடைய மநோரதமே மநோரதமாக கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.

(ஞாலம் புகழவே வாழ்வார்) “இளையபெருமாள் ஒருவரே! அவர் பெற்ற பேறென்!” என்று இங்ஙனே படைவீடாகக் கொண்டாடினாற் போலே. அன்றிக்கே, (வாழ்வெய்தி - ஞாலம் புகழ - வாழ்வார்) என்னவுமாம்; க்ரூரராயிருக்கும் ப்ரபுக்களை, அவர்கள் க்ரௌர்யம் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே ஏத்தா நிற்பர்களிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, “இவனை ஏத்தப் பெற்றோமே! இற்றை விடிவுமொரு விடிவே!” என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். (ஞாலம் புகழவே) விசேஷஜ்ஞரானார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அது தன்னிலும் சிலர் நெஞ்சிலே த்வேஷமும் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதியோடே புகழ்வார்கள்.

விளக்கம் - (நீள் பொழில் இத்யாதி) - அனைத்து உலகங்களையும் அளந்த திருவடிகளுக்குக் குடை பிடிப்பது போன்று நிழலாக வளர்ந்துள்ள சோலைகள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (கேழில் ஆயிரம்) - கேழ் என்றால் ஒப்பு; கேழில் என்றால் ஒப்பற்ற; ஒப்பற்ற இந்தப் பாசுரங்களைப் பொருள் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள். எந்தக் காரணத்தால் இவற்றுக்கு ஒப்பற்ற தன்மை வந்தது? ஆத்மாவுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற செயலாகிய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்த காரணத்தால் வந்த ஒப்பற்ற தன்மை. (வாழ்வார் வாழ்வெய்தி) - அனைவரும் புகழும்படியாகக் கைங்கர்யத்தை விரும்புதல் மட்டும் அல்லாமல், நம்மாழ்வாருடைய விருப்பம் என்பதே இவருக்கும் விருப்பமான கைங்கர்யத்தை ஏற்படுத்தியது போன்று, கைங்கர்யச் செல்வத்தைப் பெற்று அனுபவித்தபடி இருப்பர். (ஞாலம் புகழவே) - ஆனால் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலம் உலகம் முழுவதும் புகழும்படியான நிலையை அடைந்தவர்கள் உள்ளனரோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு “ஞாலம் புகழவே வாழ்வு எய்தி வாழ்வார்” என்று கூட்டிப் படிக்கவேண்டும். பரதன் இராமாயணத்தில் - ஸித்தார்த்த: - என்பதற்கு ஏற்ப, “லக்ஷ்மணன் ஒருவனே ஆவான், அவன் அடைந்த பேறுதான் எத்தகையது”, என்று கொண்டாடியது காண்க. அடுத்து, “வாழ்வு எய்தி ஞாலம் புகழ வாழ்வார்” என்றும் பிரித்துப் படிக்கலாம்; இதன் கருத்து - மிகவும் கொடியவர்களாக உள்ள செல்வந்தர்களை, அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகள் அனைத்தையும் உணர்ந்துள்ளபோதிலும், பிழைப்பதற்காக அவர்களைச் சிலர் புகழ்ந்தபடி இருப்பர்; இவ்விதம் அல்லாமல், “இவ்விதம் கைங்கர்யம்

செய்பவனைப் புகழும் வாய்ப்பைப் பெற்றோமே! இப்படிப்பட்ட நம்முடைய வாழ்வே வாழ்வு ஆகும்” என்று மகிழ்வுடன் மற்றவர்கள் வாழ்த்தும்படி இருப்பார். (ஞாலம் புகழவே) - மேன்மையான ஞானம் கொண்டவர்கள் புகழ்வது மட்டும் அல்லாமல், அப்படிப்பட்டவர்களிலும் சிலருடைய மனதில் பொறாமை காரணமாக வெறுப்பு இருந்தாலும் அவர்களும் புகழ்வது மட்டும் அல்லாமல், தாங்கள் அனைவரும் ஒரே குலம் என்று எண்ணி அனைவரும் அன்புடன் புகழ்வார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று மனோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் - “அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ” என்ன; “அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ. நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில் - “நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ?” என்றார். நாலாம் பாட்டில் - “அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குங் கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?” என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில் - “எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தன்னியாரைத் தேடிக் கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?” என்றார். ஆறாம் பாட்டில் - “இவ்வடிமையிலே யிழிய, விரோதிகளும் தன்னடையே போம்” என்றார். ஏழாம் பாட்டில் - “இக்கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்குத் தருவர்” என்றார். எட்டாம் பாட்டில் “அத்திருமலையாழ்வார்தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்” என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில் - “திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்குப் ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும்” என்றார். பத்தாம் பாட்டில் “சேஷிக்கு உத்தேச்யமாகையாலே சேஷபூதரானார் எல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்றார். நிகமத்தில் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும்,

அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் – “அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே கிட்டவல்லது அல்லவோ?”, என்று சிலர் கேட்க; இவர், “பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் கூட இந்தத் திருவேங்கடத்தில் வந்து கைங்கர்யம் செய்கின்ற இடம் அல்லவா? ஆக அந்தக் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் நமக்கு இங்கேயே பெற எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் – “பரிபூர்ணமான குணங்கள் அனைத்தும் நிறைந்தவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பவன், தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பான் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் – “என் போன்ற தாழ்ந்தவர்களுக்குக் கூடத் தன்னை அளிக்கும் அவனை, நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை கொடுத்தான் என்று புகழ்வது ஏற்றமோ?”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் – “என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் உள்ளனரா என்று தேடிப் பார்த்து கிட்டாமல் நின்ற அவன், எனக்கு தன்னையே அளித்தான் என்று கூறுவது ஏற்றமாகுமோ?”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் – “இத்தகைய கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடும்போது, அனைத்து விரோதிகளும் தானாகவே அகலும்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் – “இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தை திருமலையாழ்வாரே தருவார்”, என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் - “திருமலையாழ்வாரே நம்முடைய விரோதிகள் அனைத்தையும் விலக்கி, தன்னையும் நமக்கு அளிப்பார்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் – “நாம் விரும்பும் இலக்கை அடையத் திருமலையாழ்வார் கூட அவசியம் இல்லை, அந்தத் திருமலையுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட எந்த ஒரு வஸ்துவும் போதுமானது”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் - “நம்முடைய எஜமானனாகிய திருவேங்கடமுடையானுக்கே அந்தத் திருமலை உகந்த இடம் என்பதால், அவனுடைய அடிமைகளாகிய நாமும் அங்கு சென்று அண்ட வாருங்கள்”, என்றார். இறுதியாக பலன் கூறி நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 57)

52. பார்த்தான் அறுசமயங்கள் பதைப்ப இப்பார் முழுதும்

போர்த்தான் புகழ் கொண்டு புன்மையினேன் இடைத்தான் புகுந்து
தீர்த்தான் இருவினை தீர்த்து அரங்கன் செய்ய தாள் இணையோடு
ஆர்த்தான் இவை எம் இராமானுசன் செய்யும் அற்புதமே

விளக்கவுரை – பௌத்தம், சார்வாகம், சாக்கியம், உலூக்கியம், பாசுபதம் மற்றும் காணாபத்யம் ஆகிய ஆறு பிரிவுகளும் அழியும்படிப் பார்த்தார். இவ்விதம் செய்தது மூலம், இந்த உலகில் உள்ள பண்டிதர்கள் முதல் பாமர மக்கள் வரை உள்ள அனைவரும் போற்றும்படி தனது புகழ் அனைத்துத் திசைகளிலும் பரவும்படி விளங்கினார். அன்றாடம் செய்யும் பாவங்களே ஒரு வடிவு எடுத்து நிற்பது போன்ற என்னுடைய மனதில் புகுந்தார். இதன் மூலம் எத்தனை ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் தீர்க்க இயலாத எனது வினைகள் மற்றும் பாவங்களைத் தீர்த்து வைத்தார். இவ்விதம் எனது பாவங்களை நீக்கிய பின்னர், “எளிதில் அடைய இயலாத பரமபதம் சென்று நிலைப்பாய்”, “யோக மார்க்கத்தில் ஈடுபடுவாய்”, என்றெல்லாம் கடினமான செயல்களை எனக்கு உபதேசிக்கவில்லை. மாறாக, நான் இருந்த உலகில் உள்ள பெரியபெருமானான திருவரங்கனின் திருவடிகளுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்படுத்தினார். இவை அனைத்தும், என் போன்ற பாவம் நிறைந்தவர்களுக்காகவே அவதரித்த எம்பெருமானார் செய்யும் அற்புதங்கள் ஆகும்.

அவதாரிகை - “என்னையாள வந்திப்படியில் பிறந்தது” என்று ஒருவராலும் ஆளவரிய வென்னை ஆள வந்தவதரித்தாரென்று அவரைக் கொண்டாடா நின்றீர், இந்த அவதாரத்திலே உம்மை யொருவரையே ஆளா நின்றாரோவென்ன; முதல் முன்னம் உத்தேசித்தவதரித்தது என்னை யாளுக்கைக்காகவே; ஆகிலும், இவர் அவதரித்தருளி, அவைதிக ஸமயங்களாலே நசித்துப் போன லோகங்களையெல்லாங் கண்டு ஸஹிக்க மாட்டாதே அந்த அவைதிக ஸமயங்களை நசிப்பித்துத் தம்முடைய கீர்த்தியாலே லோகங்க ளெல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்து, க்ரூர பாபியான வென் பக்கலிலே ப்ரவேசித்து, என்னுடைய பாபங்க ளெல்லாம் நசித்துப் போம்படி பண்ணி, பின்பு பெரியபெருமாளுடைய அழகிய திருவடிகளோடே ஸம்பந்திப்பித்தார்; இப்படி ஒரு கார்யத்தை உத்தேசித்து அநேக கார்யங்களைச் செய்தார். இப்படி இந்த எம்பெருமானார் செய்தருளும் ஆச்சர்யங்களைக் கண்டீரே என்று வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் - என்னை ஆள வந்து இப்படியில் பிறந்தது - என்று யாராலும் வசப்படுத்துவதற்கு மிகவும் அரியவனாகிய திருவரங்கத்தமுதனாராகிய உம்மை ஆள்வதற்காகவே எம்பெருமானார் இந்த உலகில் வந்து அவதரித்தார் என்று அவரைக் கொண்டாடியபடி இருந்தீர். ஆனால் எம்பெருமானார் தனது அவதாரத்தில் இங்கு வந்தது என்பது, உம் ஒருவரை மட்டுமே ஆள்வதற்காகாவோ?” என்று சிலர் இவரிடம் கேட்டனர். இதற்குத் திருவரங்கத்தமுதனார் விடை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானார் இங்கு அவதரிக்க வேண்டும் என்று முதன்முதலில் திருவுள்ளம் கொண்டு அவதரித்தது என்பது என்னை ஆள்வதற்காகவே ஆகும். ஆனால் அவர் அவதரித்தருளியபோது, வேதமார்க்கத்திற்குப் புறம்பாக உரைத்த பல மதங்கள் மூலமாக, அனைத்து லோகங்களும் அழிவதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அந்த மதங்கள் அனைத்தையும் அழித்து, தனது கீர்த்தி மூலம் இந்த லோகங்கள் அனைத்திலும் பரவி நின்றார். மேலும், மிகுந்த பாபங்கள் பல செய்தபடி உள்ள என்னிடம் வந்து, எனது பாபங்கள் அனைத்தும் அழியும்படியாகச் செய்து, பெரியபெருமாளுடைய திருவடிகளுடன் என்னை இணைத்தார். இவ்விதம் ஒரு செயலை முன்னிட்டுக் கொண்டு இங்கு வந்தவர், பல செயல்களையும் செய்தார். இவ்விதம்

எம்பெருமானார் செய்தருளும் வியப்பானவற்றை நீவிர் கண்டீரோ என்று மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (பார்த்தான் அறு சமயங்கள் பதைப்ப) (அறு சமயங்கள்) - பௌத்த சார்வாக சாக்ய உலூக்ய பாசுபத காணாபத்யங்க ளென்கிற வேதபாஹ்ய ஸமயங்களாறென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநுஷ்டான தசையிலே அத்யந்த துக்க ரூபங்களானவை யென்னுதல். (பதைப்பப் பார்த்தான்) இப்படிப்பட்ட வேதபாஹ்ய ஸமயங்களெல்லாம் நிர்மூலமாய்ப் போம்படி அவற்றை கடாஷித்தார். பதைத்தல் – துடித்தல். “திக்கெளதாபத்த ஜைத்ர த்வஜபட பவநஸ்பாதி நிர்ந்தூத தத் தத் ஸித்தாந்த ஸ்தோம கூலஸ்தபக விகமந வ்யக்த ஸத்வர்த்தநீகா” என்று அபியுத்தரும் அருளிச்செய்தாரிறே. (இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ் கொண்டு) லோகமெல்லாம் நிஸ்ஸபத்நமாகப் பண்ணவே தமக்கு எல்லாம் கைவசமாய்த்து. இப்படிப்பட்ட பூமியெங்கும் பண்டித பாமர ஸாதாரணமாகத் தம்மைக் கொண்டாடும்படி தம்முடைய கீர்த்தியை ஸர்வதிக்கிலும் வ்யாபித்தார். போர்த்தல் – மூடுதல்.

விளக்கம் - (அறுசமயங்கள்) – பௌத்தம், ஸார்வாகம், சாக்யம், உலூக்யம், பாசுபதம் மற்றும் காணாபத்யம் என்பதான வேதங்களுக்கு புறம்பான மதங்கள் ஆறு. அல்லது, அவற்றில் கூறப்பட்ட விஷயங்களைக் கைக்கொள்ள முயன்றால், எல்லையற்ற துக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லவை என்றும் கூறலாம். (பதைப்பப் பார்த்தான்) – இவ்விதம் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைத்த மதங்கள் அனைத்தும் அழிந்து போகும்படியாகத் தனது பார்வை கொண்டு இந்த லோகத்தை கடாஷித்தார். பதைத்தல் என்றால் துடித்தல் என்று பொருள். திக்கெளதாபத்த ஜைத்ர த்வஜபட பவநஸ்பாதி நிர்ந்தூத தத் தத் ஸித்தாந்த ஸ்தோம கூலஸ்தபக விகமந வ்யக்த ஸத்வர்த்தநீகா - என்று கூறியது காண்க. (இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ் கொண்டு) - இப்படியாக இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் தன் வசப்படுத்தினார். இவ்விதம் இந்தப் பூமியில் உள்ள பண்டிதர்கள் தொடங்கி, சாதாரண பாமரர்கள் முடிய உள்ள அனைவரும் தனது கீர்த்தியைக் கொண்டாடும்படியாக, தனது கீர்த்தியை அனைத்து திசைகளிலும் வ்யாபித்தார்.

போர்த்தல் என்றால் மூடுதல் என்று பொருள்; தனது கீர்த்தியால் உலகினை மூடினார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (புன்மையினேனிடெ) - வந்தேறியான பாபங்க ளொன்று மின்றிக்கே, “வேம்பு முற்றக் கைப்பு மிகுவது போலே” என்கிறபடியே நாள்தோறும் என்னாலே தீரக் கழியச் செய்யப்பட்டவையாய், “பாபாநாம் வா” என்றும், “தேத்வகம் புஞ்ஜதே பாபா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த பாபங்களையே ஒரு வடிவாக வுடையவனாகையாலே அத்யந்த பாபியான வென்னிடத்திலே. (தான் புகுந்து) அடியேன் ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதே யிருக்கச் செய்தேயும், அர்த்தியாதே யிருக்கச் செய்தேயும், ததுபய நிரபேஷமாகத் தாமே நிர்ஹேதுகமாக வந்து ப்ரவேசித்து.

விளக்கம் - (புன்மையினேன் இடை) “வந்து சேர்ந்தவை” என்று கூற முடியாதபடி எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளது மட்டும் அல்லாமல், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (6) - வேம்பு முற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் - வேப்பமரமானது நாள்கள் செல்லச் செல்ல கசப்புத் தன்மையையே அதிகப்படுத்திக் கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப அன்றாடம் என்னால் செய்யப்பட்டு, எத்தனை அனுபவித்தாலும் தீர்க்க இயலாத பாபங்கள், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (113-46) - பாபாநாம் வா - அதிகமான பாபங்கள் செய்தவரிடம் - என்றும், கீதை (3-13) - தேத்வகம் புஞ்ஜதே பாபா: - அவர்கள் பாபங்களையே உண்கிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய பாபங்களே ஒரு வடிவம் பெற்றவன் என்பவனாக உள்ளதால், எல்லையற்ற பாபங்கள் நிறைந்த என்னிடம். (தான் புகுந்து) - எந்தவிதமான உபாயத்தையும் நான் கைக்கொள்ளாதபோதிலும், அவரைத் துதிக்காமல் இருந்த போதிலும், இந்த இரண்டையுமே எதிர்பாராமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தானாகவே வந்து என்னிடம் நின்றார்.

வ்யாக்யானம் - (இருவினை) இரண்டு வகைப்பட்ட வினை; புண்ய பாபங்க ளென்றபடி. அன்றிக்கே, (இருவினை) இருமை - பெருமையாய், “யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ச்ஷணார்த்தே”, “பாபாநாம் ப்ரதம அஸ்மி அஹம்”, “மயி திஷ்ட்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே”, “அஹம்

அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தீ” என்கிறபடியே அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலும், எத்தனையேனும் தரமுடையவராலும் நிவர்த்திப்பிக்கவரிதான என்னுடைய மஹா பாபங்களை யென்றபடி. (தீர்த்தான்) இவற்றை அநாயாஸேந மணலிலே யெழுதின எழுத்தைத் துடைப்பாரைப் போலே துடைத்தார். “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்றும், “சும்மெனாதே கை விட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாஸநையோடு போக்கினாரென்றபடி.

விளக்கம் - (இருவினை) - இரண்டுவிதமான வினைகள் - புண்ணியம் மற்றும் பாபம் என்பவை. அல்லது “இருவினை” என்பதில் உள்ள “இருமை” என்பதை “பெருமை” என்று பொருள் தருவதாகக் கொள்ளலாம். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ச்ஷணார்த்தே ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம் ச்ஷாம்ய ஸ்யஹோ ததாபிஸந்தி விராம மாத்ராத் - நான்முகனின் காலத்தில் பதினாயிரம் கல்ப காலங்கள் அநுபவித்தாலும் கழியாத தீயபலன்களை அளிக்கக்கூடிய பாவங்களை ஒருவன் அரை நொடியில் செய்யக்கூடும். இப்படியாக அனைத்துப் பிறவியிலும் பாவங்களையே ஒருவன் செய்துவந்தாலும், ”பாவங்களைச் செய்யமாட்டேன்” என்ற நினைவு அவனுக்குத் தோன்றிவிட்டாலே நீ மன்னித்துவிடுகிறாய் - என்றும், பாபாநாம் ப்ரதம அஸ்மி அஹம் - பாபங்களைச் செய்பவர்களில் நான் முதன்மையாக உள்ளேன் - என்றும், தயாசதகம் (29) - மயி திஷ்ட்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதாநே - தயாதேவியே! பாவம் செய்தவர்களில் முதன்மையானவனாக உன் முன்பாக நான் உள்ளேன் - என்றும், தயாசதகம் (30) - அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தீ - அபாரதங்களை செய்பவர்களுடைய சக்ரவர்த்தியாக நான் உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எத்தனை அநுபவித்துக் கழித்தாலும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும், எந்த அளவு உயர்ந்தவராக உள்ளபோதிலும் நீக்குவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ள எனது மஹாபாபங்களை என்று கருத்து. (தீர்த்தான்) - இத்தகைய பாபங்களை, மணலில் எழுதப்பட்ட எழுத்தை மிகவும் எளிதாக அழிப்பது போன்று, மிகவும் எளிதாகத் துடைத்தார். பெரியதிருவந்தாதி (52) - வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் - வானிலோ அல்லது கடலிலோ மறைந்தனவா என்று அறியாதபடி என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) - சும்மெனாதே கைவிட்டோடித்

தூறுகள் பாந்தனவே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எனது பாபங்களை, அவற்றுடைய வாசனையுடன் போக்கினார்.

வ்யாக்யானம் - (தீர்த்து) அந்தப்படி ரஷணம் பண்ணி ஆறிக் கை வாங்கி யிருக்கையன்றிக்கே, இப்படி பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி. (அரங்கன்) எட்டா நிலமான பரமபதத்தில் போய் ஆசிரயி என்றும், யோக மார்க்கத்தாலே அந்தர்யாமியை ஆசிரயியென்றும் இப்படி அநேகங்களானவற்றை உபதேசித்துப் போருகையன்றிக்கே, அத்யந்த ஸுலபராய்க் கொண்டு, நானிருந்தவிடத்திலே யிருக்கிற பெரியபெருமானுடைய. (செய்ய தாளிணையோ டார்த்தான்) “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம்” என்கிறபடியே தர்சநீயமாய் பாவந்தவ போக்யத்வங்களுக்கு பரஸ்பர ஸத்ருசமான திருவடிகளோடே ஸம்பந்திப்பித்தார். சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தை அறிவிப்பித்தாரென்றபடி. ஆர்த்தல் - பந்தித்தல்.

விளக்கம் - (தீர்த்து) - இப்படியாக என்னைக் காப்பாற்றிய பின்னர், சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளாமல், எனது பாபங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி, (அரங்கன்) - “அடைவதற்கு மிகவும் அரிதான பரமபதத்தில் சென்று அவனை அடைவாயாக” என்றும், “யோக மார்க்கம் கொண்டு உனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவனை அடைவதற்கு முயல்வாயாக”, என்றும் பலவிதமாக எனக்கு உபதேசிக்காமல், மிகுந்த சுலபன் என்பதாக, நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து சயனித்துள்ள பெரியபெருமானுடைய. (செய்ய தாளிணையோ டார்த்தான்) - அமலனாதிபிரானில் - அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, காண்பவர் களைப்பை நீக்குவதும், பாபங்களைப் போக்குவது மற்றும் இன்பம் அளிப்பது என்று இரண்டுவிதமான செயல்களைச் செய்வதும் ஆகிய ஒன்றுக்கொன்று பொருந்திய திருவடிகளுடன் சம்பந்தம் ஏற்படுத்தினார். அதாவது “எஜமானன் - அடிமை” என்றுள்ள தொடர்பை உணர்த்தினார். ஆர்த்தல் என்றால் சம்பந்தம் உண்டாக்குதல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (இவை யெம்மிராமானுசன் செய்யுமற்புதமே) இவ்வளவும் சொன்னவை யெல்லாம் எங்களுக்காக அவதரித்தருளின எம்பெருமானார் செய்தருளும் அற்புத கார்யங்கள். அற்புதம் - அதுபுதம். பித்ரு வாக்ய பரிபாலனம்

பண்ணவேணுமென்று காட்டுக்குப் போய், அவ்வளவிலே நில்லாதே ராசுஷஸரையெல்லாம் ஸம்ஹரித்துத் திருவணை கட்டுவித்து, மஹாராஜருக்கும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் ஸ்வ ஸ்வ ராஜ்யங்களைக் கொடுத்தும் போந்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனைப் போலே, ஒன்று செய்யவென்று ஒருப்பட்டு, அநேகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி யருளினார் காணும் இவரும். இப்படியிறே மஹாபுருஷர்கள் படியிருப்பது. கா புருஷர்களானால், உபக்ரமத்திலே அநேக ப்ரகல்பங்களைச் சொல்லி, கார்ய ஸமயம் வந்தவாறே வருந்தியும் அல்பமாகிலும் செய்யமாட்டார்க ளென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இவை எம் இராமானுசன் செய்யும் அற்புதமே) - இதுவரை கூறிய அனைத்தும் எங்களுக்காகவே இந்த உலகில் அவதரித்து அருளிய எம்பெருமானார் செய்தருளிய அற்புதமான செயல்கள் ஆகும். தனது தந்தையான தசரதன் கூறிய சொற்களைப் பின்பற்றவேண்டும் என்று எண்ணி கானகம் சென்று அத்துடன் நிற்காமல், அங்குள்ள ராசுஷஸர்களை அழித்து, ஸமுத்திரத்தில் பாலத்தைக் கட்டி, சுக்ரீவன் மற்றும் விபீஷணன் ஆகியவர்களுக்கு அவர்கள் இழந்த ராஜ்யங்களை மீண்டும் அளித்து, இப்படியாகப் பலவிதமான செயல்களை இராமன் செய்தான். இதே போன்று இங்கு எம்பெருமானாரும் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற ஒரு செயலை மட்டுமே எண்ணி அவதரித்தபோதிலும், மனிதர்களால் செய்ய இயலாத பலவிதமான செய்கைகளைச் செய்தார். இப்படி அல்லவோ மஹாபுருஷர்கள் இருப்பார்கள்? சாதாரண மனிதர்கள் என்றால், அந்தந்த காலகட்டம் வந்தாலும், பலவிதமான காரணங்களைக் காண்பித்து, செயலாற்ற வேண்டிய நேரம் வந்தாலும், அந்தச் செயல்கள் மிகவும் எளிதாக இருந்தாலும், மிகவும் வருத்தப்பட்டு செய்யாமல் விடுவார்கள் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்